

مروری بر اثر فلاشینگ بر شاخص های تولید مثلی در میش

مهسا فتح آبادی^{۱*}، مهدی مهدوی نکو^۲، ابوالحسن کدیور^۳ محمد رضا رحیم نژاد^۳

۱. دانشجوی دکتری عمومی دامپزشکی دانشگاه آزاد اسلامی واحد کرج / البرز / ایران

۲. عضو باشگاه پژوهشگران جوان و نجیبگان و دانشجوی دکتری عمومی دامپزشکی / دانشگاه آزاد اسلامی واحد کرج / البرز / ایران

۳. عضو هیئت علمی (استادیار) دپارتمان علوم پایه دانشگاه آزاد اسلامی واحد کرج / البرز / ایران

mahsa.fathabadi.ac@gmail.com

چکیده: دامداران همواره به دنبال یک راه ساده و کم خرج برای بالا بردن سود خود میباشند، از آنجاییکه اصلی ترین درآمد پرورش دهندگان گوسفند از فروش بره میباشد فلاشینگ یکی از این راه هاست که با تنظیم تغذیه گوسفندان، بازده تولید مثلی را افزایش میدهد. در این پژوهش تعداد ۷۲ مقاله از بین مقالات فارسی و انگلیسی مطالعه شد و نتیجه آن به شرح زیر میباشد: انرژی زاها، مواد پروتئینی، ویتامین ها، مینرال ها، اسید های چرب غیر اشباع (امگا ۳ و ۶، چربی سویا)، روغن ماهی، مواد دانه ای مانند جو، گندم، باقلا مصری، سیلو و... از موادی هستند که در پژوهش های متعدد از آنها به عنوان مواد مفید برای فلاشینگ یاد شده است. همچنین استفاده از چربی پالم هیدروژنه میزان زنده ماندن بره ها را کاهش میدهد. به عقیده برخی از محققین افزایش انرژی از طریق افزایش گلوکز یا استات خون به دنبال مصرف کربوهیدرات موجب افزایش تخمک گذاری میشود. گروهی دیگر معتقدند پروتئین نقش اساسی را به عهده دارد، اما گروه سوم به علت تراکم بالای انرژی استفاده از مکمل چربی بجای کربوهیدرات یا پروتئین را توصیه میکنند. باید در نظر داشت که استفاده طولانی از جیره غذایی مکمل علی رغم افزایش بره زایی از نظر اقتصادی مقرون به صرفه نیست و مدت زمان توصیه شده یک الی دو هفته قبل از جفت گیری است. بنابر برخی یافته های علمی فلاشینگ باعث افزایش چندقلو زایی و تولید گله میگردد ولی تأثیری بر فحلی و باروری ندارد.

کلمات کلیدی: فلاشینگ، میش، تولید مثل، دو قلو زایی، تغذیه

تغییرات هیستوپاتولوژیک بافت نای در موش های صحرایی نژاد ویستار متعاقب تجویز خوراکی ژرانیول

محمدحسن آقاجانی خواه^{۱*}، سید محمد حسینی^۲، لیلا بیگم حجازیان^۳

۱. گروه دامپزشکی، واحد بابل، دانشگاه آزاد اسلامی، بابل، ایران

۲. گروه پاتوبیولوژی، واحد بابل، دانشگاه آزاد اسلامی، بابل، ایران

۳. گروه آناتومی، دانشکده پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی بابل، بابل، ایران

aghajani_h71@yahoo.com

مقدمه: ترکیبات آنتی اکسیدانی موجود در عصاره برخی گیاهان گزینه های مناسبی برای حفاظت در برابر مسمومیت ناشی از اینگونه مواد هستند. ژرانیول یک مونوترپن است که در گیاه گل محمدی فراوان یافت می شود. طبق گزارش های علمی معتبر ژرانیول دارای خواص آنتی اکسیدانی قوی علیه عوامل پاتوژن انسانی می باشد. با توجه به اینکه در سال های اخیر استفاده از فراورده های گیاهی در ممانعت از عوامل بیماریزا به طور گسترده مورد توجه قرار گرفته است در این پژوهش علمی به ارزشیابی و تحقیق در خصوص اثرات احتمالی ژرانیول بر بافت نای در موش صحرایی می پردازیم. روش کار: در این مطالعه از ۳۰ سر موش صحرایی نر بالغ نژاد ویستار ۱۲-۱۰ هفته ای استفاده شد. حیوانات به ۳ گروه کنترل (ماده خاصی دریافت نکرد)، گروه شم (تحت درمان با نرمال سالین) و گروه ژرانیول (تحت درمان با دوز ۱۰۰ kg/mg) تقسیم شدند. گروه کنترل و ژرانیول تحت گاوژ به صورت روزانه به مدت ۴ هفته قرار گرفتند. حیوانات در پایان روز ۲۸ توسط ترکیبی از داروی کتامین - زایلازین بی هوش گردیده و پس از کالبدگشایی بافت نای جدا گردیده و سپس نمونه های بافتی درون ظروف نمونه برداری پاتولوژی محتوی محلول فرمالین بافر ۱۰٪ تثبیت و مراحل پساژ بافتی انجام شد. لام های آماده شده به روش هماتوکسیلین - اتوزین رنگ آمیزی و با میکروسکوپ نوری مورد ارزیابی قرار گرفتند. بحث و نتیجه گیری: در مطالعه حاضر اثرات ناشی از گاوژ ژرانیول بر روی بافت نای مورد ارزیابی قرار گرفت که نتایج به دست آمده هیچگونه تغییر و آسیب هیستوپاتولوژی را در گروه دریافت کننده این ماده موثره نشان نداد؛ به نظر می رسد ژرانیول به طور قابل توجهی آسیب پاتولوژیک بافت نای را کاهش می دهد و می تواند به عنوان یک ترکیب گیاهی برای بهبود عملکرد سیستم تنفسی در مناطق پرخطر مورد استفاده قرار گیرد.

کلمات کلیدی: ژرانیول، آنتی اکسیدان، نای، موش صحرایی